

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ο Παπας Πέτρος Μοξέν ζούσε μαζί με τον Έγγονό του τον Τωβίαν που θα ήταν ως δεκαεφτά χρόνων. Είν' αλήθεια πως ο Παπας το λάτρευε αυτό το παιδί, μα του έφεροτο με μεγάλη αusterότητα και δέν του συγχωρούσε ούτε την ελάχιστη παρεχτροπή.

Σίγα σίγα είχε αποτραβηχθεί από τους συγγενείς του, γιατί δέν τους συγχωρούσε ποτέ κανένα λάθος όσο μικρό και άν ήταν. Έδωξε και την κόρη του τη Γρασπαρίνα γιατί αγάπησε ένα νέο που αυτός δέν τον ήθελε και την καταράστηκε μάλιστα κατά την συνήθειά του!

Ποτέ δέν θέλησε να συγχωρέση την κόρη του, για την παρακοή της αυτή. Ούτε αυτός ο θάνατος του άντρός της, ούτε οι σχετικές παρακλήσεις του γέροντος πατέρα του τη στιγμή που ψυχομαχούσε μπόρεσαν να μαλακώσουν την πέτρινη καρδιά του.

Κάλοιο βράδυ ένα φτωχοζώριτο που κρατούσε άν' το χέρι την μητέρα της, τον έλλοιωσε και του ζήτησε έλεημοσύνη.

— Τραβάτε άν' εδώ! απήντησε ο Παπας θυμωμένος. Τό χορτάσι απομακρύνθηκε και ψιθύρισε: — Είστε πολύ κακός και ο θεός θα σας τιμωρήση!

Έκενός γύρισε στο σπίτι του και κλειδωσε την πόρτα του.

Ο Παπας έχασε πώς ή άμαρτίες των γονιών πέφτουν στο γράφι των παιδιών. Δέ μπορούσε πιά να αλλάξη χαρακτήρα. Ζούσε με τό χρονοάκι του ποτάν δεκα έξι χρόνων, ένώ αυτός ήταν έβδομήνια πέντε.

Μιά νύχτα είδε ένα όνειρο. Μιά φωνή του έλεγε να πάη στην κάμαρα του Έγγονού του. Σηκώθηκε και πήγε μέσα ψηλαφώντας. Το παιδί δέν ήταν στην κάμαρά του. Ο Παπας τό φώναξε μιά δέν έλαβε απάντησι. Άκούμπησε στον τοίχο και τον έπιασε μιά μυστηριώδης άγωνία. Άνοιξε την πόρτα και περίμενε. Σέ λιγάκι ή πόρτα του περιβολιού έτριξε, και φάνηκε ένας ίσκιος. Ήταν ο Έγγονός του που γύριζε κρατώντας στο χέρι του ένα μπόγο.

Μπαίνοντας μέσα, σκουτούφλησε άπάνω στον παπού του και έβγαλε μιά φωνή. Ο μπόγος έπεσε πάνω στο τραπέζι και άκούστηκε ένας χρώτος σάν να κύλησαν κάτω χροσά νομιάματα.

Ο Τωβίας βλέποντας τόνπαπό του τάχασε, σωριάστηκε κάτω και όμολόγησε με φωνή πνιγμένη πώς αυτά τά χρομάτια τάχε κλέψη. Τά δόντια του χτυπούσαν και ξανάλεγε ολοένα σάν τρελλός πώς τά έκλεψε άν' τό άντρογόνο που κατοικούσε στη γειτονική έπαυλι.

Ο Παπας λύσσαξε άν' την όργή του και φώναζε βραχνά.

— Καταραμένε! καταραμένε! δαίμονα! — Υστερα άρχισε να συρλιάζει βγάζοντας άφρους μανίας.

— Κι' έγω είμαι καταραμένος! ναί! κι' έγω! κι' έγω!

Άμέσως κέφθηκε να πάη να καταγγείλη τον άτιμο Έγγονό του, και να τον διώξη από τό σπίτι του μακριά. Ίσως έτσι μπορούσε να έξαιρεψή τό στίγμα που έπεσε στο σπίτι και στην οικογένειά του!

Τράβηξε άμέσως για την πόρτα, μα σάν έφθασε στο κατώφλι, σήκωσε τά χέρια του προς τον ουρανό και σωριάστηκε πάνω στη λάσπη του περιβολιού άναίσθητος!

Ο Έγγονός του ο Τωβίας άκουμπισμένος στο τραπέζι ποτάν γεμάτο χροσάφι, κούταξε άτάραχος τό άναίσθητο χορμί του παπού του!.. Σάν ξημέρωσε σηκώθηκε, μάζεψε τά χρομάτια, τά έκρυψε μέσα στο σπίτι και έτρεξε στο δρόμο φωνάζοντας πώς ο παπούς του πέθανε!

Γύρισε στο σπίτι του μ' ένα γιατρό και μερικες γειτόνισσες που ξεφανίζανε. Σηκώσανε τό γέρο και πλύνανε τό πρόσωπό του. Τά μάτια του ήταν πεταγμένα έξω. Ο γιατρός άφουδ τον εξέτασε ειπεν.

— Δέν πέθανε, έπαθε από παραλοσία, αισθάνεται, βλέπει, καταλαβαίνει, μα δέν μπορεί να κουνήση τά μέλη του, ούτε τη γλώσσα του, ούτε τά βλέφαρά του.

Έτσι, ο Έγγονος κράτησε τό σακκούλι με τό χροσάφι που τόσο άτιμα τό είχε άποχτήσει! Κανείς δέν ύποψιάστηκε πώς αυτός ήταν ο κλέφτης, και έγινε κύριος του σπιτιού

του παπού του, όπου ο παραλοτικός Παπας κοιτότανε χαρφομένος για πάντα στην πολυθρόνα του.

Σέ λιγάκι έφερε στο σπίτι και μιά φιληνάδα του με βαμμένα μαλλιά, πρόσωπο και χείλη. Της έδειξε τον παπού του ποτάν σάν άπολιθωμένος σε μιά γωνιά μ' άνοιχτά μάτια ερμώζοντας. Η γυναικα έκανε μιά άηδη χειρονομία και βλαστήμησε!.. Έμεινε κι' αυτή στο σπίτι για πάντα!..

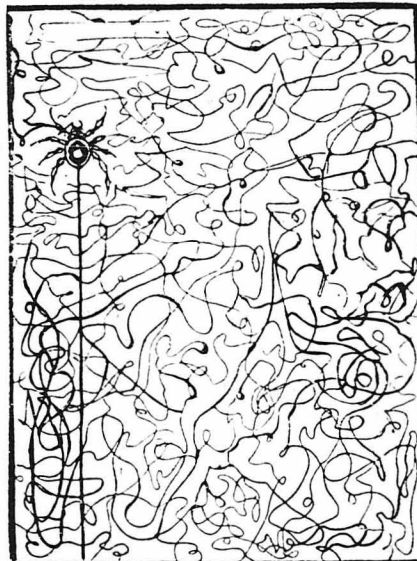
Υστερα από μερικες μέρες άρχισανε να μη φοβούνται πιά τον γέρο και ζούσαν μπροστά στά μάτια του μιά άτιμη ζωή με γλέντια και χαυγάδες.

Μιά μέρα ο Τωβίας διηγήθηκε την κλεψιά στην φίλη του και κείνη γέλασε με την καρδιά της! Την άλλη μέρα μπαίνοντας στη κάμαρα, χωρίς καν να σκεφθί τον βουβό και παράλυτο γέρο, ειπεν πως τό διαστήριο καταδίκασε ένα άδωο για την κλεψιά αυτή! Η φίλη του φανότανε εχθραστημένη και τό βράδυ εύχαριστήθηκε άκόμα περισσότερο, σάν έμαθε άν' τον Τωβίαν πως αυτόι που χάσανε τά χρομάτια, καταστραφίκανε φόνανε άν' τό σπίτι και τραβήσανε για να ζήτηναφούν!..

Ο γέρος παράλυτος έβλεπε τά αίσηη που γίνοντανε μέσα στο σπίτι του, μανίαζε που βρισκότανε σε διαρκή έπιζοινωνία με αυτούς τους άτιμους, των όποιων ή περιτοποίησης μετέδιδαν και σ' αυτόν την άσχηγότητα κατάρα που τοίς έβράνε! Χωρίς να θέλη ζούσε άν' τά κλεμμένα χρομάτια και γίνοντανε άκούσιος συνένοχος! Έτσι και αυτός όπως και κείνοι έλεπτε σιγά-σιγά άδυσώπητα στην άβυσσο της άπολείας και της κολάσεως. Τότε θυμήθηκε πώς σε όλη τη ζωή του, σε κάθε περίπτωση, ποτέ δέν έκλιπήθηκε κανένα και θυμήθηκε τά λόγια του μισρού χορτασιού που άγνήθηκε να τό έλεγήη. Έπιασε κακός, ο θεός θα σας τιμωρήση!

Henri Barbusse

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΤΕ ΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

Έπί τη ευκαιρία των χορτών, ούς δίνουμε τό χαριτωμένο αυτό παιχνιδάκι γιανά προόσετε εύχάριστα τίς ώρες σας. Όπως βλέπετε ή εικόνη μας με την πρώτη ματιά ούς δείχνει ένα μεμυδμένο ίστό άράχνης. Άν προσέξετε όμοιο καλλίτερα θα δήτε ότι υπάρχουν μέσα σ' αυτόν τρία ζώα, ένα λιοντάρι δηλαδή, ένας λαγός, κ' ένας σκύλος. Άν ήχετε λοιπόν παρά να ψάξετε για να τά βρήτε.

Γιά να άποκτήση περισσότερον ενδιαφέρον τό παιχνίδι αυτό, άποφασίσαμε να δώσουμε και δώρα σε όλους ανεξαιρέτως τους λύτας. Προέπει να στείλετε δηλαδή τας λύσεις ούς μέχρι 15 Ιανουαρίου σι ές Άθηνών και Πειραιώς και μέχρι τέλους ίδιου μηνός σι εκ των Έπαρχιών και του Έξωτερικού. Αιά να ληφθή άν' ύπν ή λύσι πρέπει να έχη τό άνωτέρω σχέδιο με χαραγμένα διά μελάνης τά ζώα επ' αυτό, επίσης δενα έσωκλιόνται έντός του φακέλου δραχμαί δέκα.

Ος άνωτέρω έλοπον πάσα έπιτηγή λύσις θα βραβευθή ή ό έκαστος λύτης θα λάβη ως δώρον τό Ημερολόγιον του «Μπουκέτου» το 1926, τό όποιον, ως γνωστόν, είναι πλήρες έκλεκτής έλληνικής και ξένης ύλης, μουσικοουδούτων, εικόνων κλπ.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΕΦΙ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΑΣΤΕΙΑ

Ρωσικό: Όταν διηγούνται ένα ανέκδοτο σ' ένα καθολικό γελά τρεις φορές. Την πρώτη όταν του διηγούνται. Τη δεύτερη όταν του έξηγούν και την τρίτη όταν τό καταλάβη.

Όταν διηγούνται ένα ανέκδοτο σ' ένα προτεσταντη δέν γελά παρά δυο φορές: Την πρώτη όταν του τό διηγούνται και τη δεύτερη όταν του τό έξηγούν γιατί δέν τό καταλαμβάνει.

Όταν διηγούνται ένα ανέκδοτο σ' ένα Άγγλο δέν γελά παρά μιά φορά. Όταν του τό διηγούνται. Διότι είναι άνοσηλές να του τό έξηγήσουν, άφουδ δέν πρόκειται να τό καταλάβη ποτε. Όταν διηγούνται ένα ανέκδοτο σ' ένα έβραίο δέν γελά καθόλου. Γιατί τό ξέρει από πολλών χαρό.

Ανυό τουρκοι είχαν καταδικασθί σε άγχόνη. Είχαν δέσει δε τους βρόγχους στην κάμαρα μιάς γεφύρας. Τό σωματά τους θα έμεναν κρεμασμένα στο κενόν άπάνω από τό όραιο ποτάμι που έκυλιετο κάτω και έδρούσιε τό τοπειο.

Ο δήμιος έζοφίμασε λοιπόν τον πρώτο κατάνιο. Άλλά τό σχοινί ήταν πολύ λεπτό και έσπασε. Ο προμοιμένος να κρεμασθί έπεσε στο νερό έπέρασεν κολυμπώντας τό ποτάμι, έβγήκε στην όχθη και τό έβραλε στα πόδια ένθν τον έβλεπαν κατάπληκτοι και θυμωμένοι ο δήμιος και οι στρατιώτες της φρουράς. Ο σύντροφός του που θα τον κρεμούσαν δεύτερο δέν έδειξε καμιά συγχίνηση. Καί όταν ο δήμιος τον έπλησε για να περάση τό σχοινί στο λαϊμό του του ειπε:

— Κούταξε σι παρακαλό! να έχης στερεώτερο σχοινί. Δέν ξέρω κολύμπι!..

Κάποιος που περνούσε από ένα χωριό της Γερμανίας εδιάβασε στην πόρτα μιάς ταβέρνας την έξης επιγραφή: «Έδώ εινε καλλίτερα άν' άντίκρου!» «Γύρισε τότε τά μάτια του άντίκρου για να ίδη τι κατάστημα ύπήρχε και άντίκρυσε τό νεκροσταφείο!..